

Неочаквано си спомних странната миризма на смесица от сол и прах, на цимент и боклук. Влажна миризма. Спомних си за времето, когато бях на дванадесет години на плажа на Пинетамаре. Току-що се бях събудил, когато баща ми влезе в стаята. Навярно беше неделя. “Даваш ли си сметка, че братовчед ти вече знае да стреля? А ти? Да не си по-лош от него?”

Заведе ме във Виладжо Копола, на заселеното крайбрежие. Плажът беше като изоставена мина от предмети, изядени от ветровете и покрити с варовик. Бих могъл да копая цели дни и да намирам всякакви боклуци, ръкавици, пробити обувки, мотики без дръжки, счупени остриета, но не бях заведен там, за да си играя с отпадъците. Баща ми се разхождаше и търсеше цели, за предпочитане бутилките. Тя, от бира “Перони”. Нареди ги върху покрива на една изгорял Фиат 127 - наоколо имаше много скелети на коли. Плажовете на Пинетамаре се използват също, за да се събират всички изгорели коли, използвани при обири и нападения. Още си спомням беретата 92 Фс на баща ми. Бе издрана цялата, сякаш бе побеляла, една стара госпожа Берета. Не знам защо всички я познатват като М9. Винаги говорят за нея с това име: “Ще ти набутам един М9 между очите, да извадя ли М9? По дяволите, ще взема един М9.” Баща ми сложи в ръката ми беретата. Усетих я много тежка. Дръжката на пистолета е грапава, като шкурка, залепва за дланта и когато пускаш пистолета, усещаш, сякаш те драска с малките си зъби. Баща ми ми показа как да сваля предпазителя, да заредя пистолета, да опъна ръката си, да затворя дясното око, ако целта е в ляво, и да се прицеля.

- Робе, ръкатата трябва да е отпусната, но стабилна. Значи спокойно, но не нехайно... използвай двете ръце.

Преди да натисна спусъка с цялата сила на двата си показалеца, които се избутваха един друг, затварях очи и вдигам рамене, сякаш така исках да си запуша ушите. И до сега шумът от изстрели ме дразни неопишимо. Навярно имам някакъв проблем с тьпанчетата. След един изстрел за половин час съм почти глух.

В Пинетамаре фамилията Копола, изключително силни предприемачи, осъществиха най-голямото незаконно градско строителство на Запад. Осемстотин шестдесет и три хиляди квадратни метра заети с цимент - вилното селище Копола. Не искаха разрешение, не бе необходимо, по тези места търговете за строителство и разрешенията са начини стремглаво да се увеличават цените на производството, тъй като трябва да се смажат прекалено много бюрократични винтчета. Затова Копола отиват направо с бетоновозите. Тонове железобетон заемат мястото на една от най-красивите горички от пинии край средиземноморието. Построиха кооперации от чиито домофони се чуваше морето.

Когато най-накрая уцелих първата бутилка, усетих смесено чувство на гордост и вина. Можех да стрелям, най-последно можех да стрелям. Никой нищо не можеше да ми направи. Но май се бях научил да използвам един ужасен инструмент. От тези, дето ако веднъж се научиш да използваш, никога няма да престанеш. Като карането на колело. Бутилката не бе изцяло натрошена, дори остана права. Куршумът бе отнесъл едната ѝ половина, дясната. Баща ми се отдалечи към колата. Останах с пистолета, но чудно нещо, не се чувствах сам, въпреки че бях заобиколен само от боклук и метал. Вдигнах ръката си към морето и изстрелях още два куршума във водата. Не ги видях да вдигат пръски, не знам дори дали достигнаха до водата. Но ми се струваше храбро да стрелям по морето. Баща ми се върна с кожена футболна топка с портрета на Марadona. Наградата за уцелването. Беше доволен, сега поне синът му можеше да прави това, което правеше и синът на неговия брат. Изрецитирахме познатия припев, неговата молитва:

- Роберто, какво е един мъж без диплома, с пистолет?

- Лайно с пистолет

- Браво! А какво е мъж с диплома без пистолет?

- Лайно с диплома.

- Браво. А какво е един мъж с диплома и с пистолет?

- Истински мъж, татко.

- Браво, Робертино!

- Робе, най-добрият няма нужда от никого, разбира се. Също така, трябва да презвиква страх. Ако никой не се страхува от теб, ако никой няма желание да ти се подчини, докато те гледа, значи всъщност не си истински способен.

Когато излязахме да се храним навън, в някой ресторант, той се дразнеше, че често обслужват хора от зоната преди нас, въпреки че са дошли много по-късно. Босовете сядаха и след минути получаваха обед си. Баща ми ги поздравяваше. Но в скърцането на зъбите му се усещаше желанието да има техния авторитет. Авторитет генериращ определена завист заради властта, заради практически неограниченото богатство.

Виж ги тези, те са, които наистина командват. Те решават всичко! Някои командват думите, други командват нещата. Ти трябва да разбереш кой командва нещата и да се преструваш, че вярваш на тези, които командват думите. Но вътре в себе си винаги трябва да знаеш истината. Истински командва само този, който владее нещата.

- Някой решава да бъде философ, а друг - да бъде лекар, според теб от кого ще зависи животът на един човек?

- От лекаря!

- Браво! От лекаря. Той може да решава за живота на хората. Да решава. Да ги спасява или да не ги спасява. Така се прави доброто, само когато можеш да направиш и зло. Ако обаче си едно нищо, глупак, смешник, тогава можеш да правиш само добро, но това си е благотворителност, отпадъчно добро.

Истинското добро е само когато имаш избор да го направиш или не, защото можеш да направиш и зло.

Не му отговарях. Никога не успях да разбера какво всъщност иска да ми докаже. Честно казано, и сега не го разбирам. Навярно затова завърших философия, за да не ми се налага да взимам решения вместо някой друг. През осемдесетте като млад лекар баща ми е работил в "Бърза помощ".

Четиристотин убити за една година. В райони, в които на ден е имало и по

петима убити. Ако обаче пристигнеш с линейката преди полицията и раненият е на земята, не трябва да го откарваш. Защото веднага се разчува, убийците се връщат, тръгват след линейката, спират я и си довършват работата. Случвало се е десетина пъти - и както лекарите, така и санитарите са били наясно, че трябва да стоят настрана от ранения и да чакат убийците да се върнат, за да довършат операцията. Един път обаче баща ми пристигнал в Джулиано, градче между Неапол и Казерта, където господства фамилията Малардо. Раненото момче било на осемнадесет години, а може би и по-малко. Стреляли в гърдите му, но костта отклонила куршума. Линейката пристигнала веднага, била в района наблизо. Момчето се търкаляло, крещяло, губело кръв. Баща ми го натоварил на колата. Санитарите се ужасили, опитали се да го разубедят, било очевидно, че убийците са стреляли, без да се целят и са побягнали заради някаква патрулка, но със сигурност щели да се върнат. Опитали да вразумят баща ми: "Нека почакаме, ще дойдат, ще си свършат работата и ние ще го откараме." Баща ми обаче не се съгласил. Така де, има някакво време и за смъртта. А осемнадесет години не му изглеждали като време за умиране, дори ако си войник на камората. Натоварил го, закарал го в болницата и момчето било спасено. През нощта убийците, които не се прицелили добре, отишли в къщата му. В къщата на баща ми. Аз не съм бил там, живеех с майка ми. Но тази история ми бе разказвана толкова пъти, прекъсвана винаги на едно и също място, че си я спомням, сякаш съм бил там и съм присъствал на случилото се. Пребили баща ми така, че два месеца изобщо не можел да се покаже, още четири не успявал да погледне никого в очите. Да решиш да спасиш някого, който трябва да умре, означава, че искаш да споделиш съдбата му, защото тук желанието не променя нищо. Не взимането на решение отстранява един проблем, не е въпрос на съвест, мисъл, избор, които наистина ти дават усещането, че реагираш по възможно най-добрия начин. Каквото и да направиш, по някаква причина ще бъде грешно. Това е истинската самота...